

— nem fogadott el a vasúttársaságokat és a pályahálózat-működtetőket a vasúti hálózat zavarainak minimalizálására és a vasúthálózat teljesítményének javítására ösztönző intézkedésekből álló teljesítményösztönző rendszert.

⁽¹⁾ A Tanács irányelve (1991. július 29.) a közösségi vasutak fejlesztéséről; HL L 237., 25. o., magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet 1. kötet 341. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2001/14/EK irányelve (2001. február 26.) a vasúti infrastruktúrakapacitás elosztásáról, továbbá a vasúti infrastruktúra használati díjának felszámításáról és a biztonság tanúsítványról; HL L 75., 29. o., magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet 5. kötet 404. o.

A Törvényszék (első tanács) T-571/08. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 14-én hozott végzése ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által 2010. október 1-jén benyújtott fellebbezés

(C-475/10. P. sz. ügy)

(2010/C 328/37)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Németországi Szövetségi Köztársaság (képviselők: T. Henze, J. Möller és N. Graf Vitzthum meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

— A szövetségi kormány azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének a T-571/08. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 14-én hozott végzését,

— a Bíróság az Európai Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés tárgya a Törvényszék azon végzése, amelyben a Törvényszék közbenső kérdés keretében mint elfogadhatatlant elutasította a Deutsche Post AG (a továbbiakban: DPAG) számára nyújtott állami támogatásra vonatkozó eljárásban a Bizottság által 2008. október 30-án hozott információnyújtási rendelkezés ellen a fellebbező által benyújtott kereset.

A Bizottság a megtámadott határozatban elrendelte, hogy a fellebbező szolgáljon információval a DPAG 1989 és 2007 közötti időszakra vonatkozó összes kiadásáról és bevételéről, noha a DPAG privatizációja, amely keretében a kifogásolt átutalások lényegében történtek, már 1994-ben befejeződött. A Bizottság azon előzetes jogi kérdés tisztázása helyett, hogy valójában mely időszakokat kell figyelembe venni, az ezzel járó ráfordításra tekintet nélkül először a privatizációtól a jelen időpontig tartó teljes időszakra vonatkozóan követelte a DPAG bevételi és kiadási helyzetére vonatkozó információkat. Ezzel az eljárással a Bizottság aránytalanul megterhelte a fellebbezőt és az érintett vállalkozást.

A Bíróságnak alapvetően azt kell tisztáznia, hogy a Bizottság a támogatásra vonatkozó eljárás keretében ténylegesen tetszés szerinti mértékben kötelezheti-e a tagállamot információnyújtásra, anélkül hogy közvetlen bírósági felülvizsgálatnak lenne alávetve. Amennyiben nem helyes a Törvényszék azon jogi értékelése, hogy az ilyen határozatok nem támadhatók meg, a tagállamoknak és az érintett vállalkozásoknak először is mindig jelentős — többek között pénzbeli — ráfordítással kellene a vonatkozó rendelkezéseket teljesíteniük, noha azokat jogellenesnek tartják. Ugyanakkor fennáll az üzleti titkok hozzáférhetővé tételének veszélye, amelyek ismerete a támogatásra vonatkozó eljárásban adott körülmények között egyáltalán nem szükséges.

A Törvényszék megtámadott végzése több tekintetben is jogi hibában szenved.

Először is a Törvényszék a megtámadható aktus fogalmának értelmezésekor tévesen alkalmazta a jogot, és figyelmen kívül hagyta a vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, amikor a megtámadott aktust „annak tartalma alapján” vizsgálta. Az aktusnak az anyagi jogi hatásai alapján való értékelésére ugyanis csak akkor kerül sor, ha nincs olyan határozat, amely már jogi formájánál fogva kötelező jelleggel bír. Mivel azonban a Bizottság 659/1999 rendelet 10. cikkének (3) bekezdése alapján hozott kérdéses határozatának kötelező jellege már a jogi formájából adódik, nem szükséges tovább vizsgálni, hogy az intézkedés a szerzőjének szándéka szerint konkrétan arra irányult-e, hogy a fellebbező tekintetében joghatásokat váltson ki.

Másodszor a Törvényszék az információnyújtási rendelkezés ideiglenes jellegének értékelésekor tévesen alkalmazta a jogot, mivel a versenyjogi vizsgálati eljárás megindítása elleni kereset elfogadhatóságára vonatkozó ítélkezési gyakorlatra hivatkozva azon jogilag téves következtetésre jutott, hogy a határozat véglegessége a Bizottság kérdéses információnyújtási rendelkezése elleni kereset elfogadhatósága tekintetében is irányadó.

Harmadszor a Törvényszék az információnyújtási rendelkezés joghatásainak értékelésekor tévesen alkalmazta a jogot, mivel figyelmen kívül hagyta, hogy valamely intézkedés akkor vált ki kötelező joghatásokat, ha a címzett érdekeit a jogállásába

való beavatkozással hátrányosan érinti. Erről van szó az információnyújtási rendelkezés esetén, mivel annak nemteljesítése szankciókat von maga után. Ezek egyrésztől abban mutatkoznak meg, hogy a tagállamtól megtagadják a tényállás hiányosságára való hivatkozás lehetőségét, a Bizottság számára pedig lehetővé teszik, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján határozzon. Másrésztől ezzel együtt jár azon bizonyítási szint csökkenése, amely elérése esetén a Bizottság abból indulhat ki, hogy az általa állított körülmények bizonyítást nyertek. Ez a Bizottságot kedvezőbb eljárási helyzetbe hozza, és egyúttal kedvezőtlenebb helyzetbe hozza az érintett tagállamot a hivatalos vizsgálati eljárásban. Az információnyújtási rendelkezés által a fellebbezőt azon választás elé állították, hogy vagy megsérti a kötelezettségeit, amely esetben azonban megtagadják tőle a tényállás hiányosságára való hivatkozás lehetőségét, és a bizonyítási szint a Bizottság oldalán csökken, vagy pedig a védelemhez való jogának megőrzése érdekében gyakorlatilag aránytalan mértékű információk nyújtására kényszerül. Ez az elszenvedett jogi hátrány mellett mindig rendkívüli időbeli és pénzügyi ráfordítással is jár, amely nem térül meg. Az információnyújtási rendelkezés az alapeljáráson túl is joghatásokkal járhat az érintett tagállam tekintetében, mivel annak nemteljesítése az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségzeges megállapítása iránti eljáráshoz vagy rendkívüli esetben az EUMSZ 260. cikk szerinti kényszerítő bíróság kiszabását eredményező eljáráshoz vezethet.

Negyedszer a Törvényszék határozata sérti a jogállamiság és a hatékony jogvédelem követelményét, mivel a Törvényszék úgy véli, hogy a túlzott információnyújtási rendelkezés elleni egyetlen védekezési lehetőség annak nemteljesítése. Az ilyen eljárás nem várható el, és sérti a fent említett elveket. A jogellenes információnyújtási rendelkezésekkel szembeni jogvédelem nem tehető attól függővé, hogy a tagállam azokat ne teljesítse. Az információnyújtási rendelkezés megtámadásának lehetősége az egyetlen eszköze annak, hogy a tagállam jóhiszemű együttműködési kötelezettsége ne legyen kitéve a Bizottság parttalan mérlegelési jogkörének, és a Bizottság számára is lehetővé teszi, hogy betartsa a tagállamokkal való jóhiszemű együttműködésre vonatkozó kötelezettségét.

Végül a Törvényszék a támogatási ügyekben való hatáskörök értékelésekor tévesen alkalmazta a jogot, mivel úgy határozott, hogy a mértéktelen információnyújtási rendelkezésekkel szemben védekezve a tagállamok megtagadhatják a szerintiük a tényállás megállapításához nem szükséges információk szolgáltatását. Ezzel együtt jár a tényállás megállapítására és az eljárás tárgyának meghatározására vonatkozó kötelezettségnek a tagállamok irányába való, a támogatásokra vonatkozó jog szerinti hatáskörmegosztástól idegen eltolódása. Ezen, a Törvényszék által megfogalmazott hatásköreltolódás sérti az EUMSZ 107. és 108. cikk szerinti hatáskörmegosztást, a tagállamokat a téves megítélés veszélyének teszi ki, és a Bizottságot az említett mértékben mentesíti a közigazgatási eljárásban a tényállás gondos megállapítására vonatkozó kötelezettsége alól.

Az Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Ausztria) által 2010. október 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — projektart ErrichtungsgesmbH, Eva Maria Pepic és Herbert Hilbe kontra Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(C-476/10. sz. ügy)

(2010/C 328/38)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Az alapeljárás felei

Felperesek: projektart ErrichtungsgesmbH, Eva Maria Pepic és Herbert Hilbe

Alperes: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Továbbra is alkalmazni kell-e a Szerződés 67. cikkének végrehajtásáról szóló, 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (4) bekezdése szerinti rendelkezést — amelynek értelmében a másodlagos lakóhelyek megszerzését szabályozó, hatályos nemzeti jogszabályokat fenn lehet tartani — a valamely EU-államban lévő másodlagos lakóhelyeknek az EGT-hez tartozó Liechtensteini Hercegség állampolgára általi megszerzésére?
2. Ellentétes-e az EGT-megállapodásnak a tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel az olyan nemzeti szabályozás, amely az 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 6. cikkének (4) bekezdésére hivatkozva megtagadja a Liechtensteini Hercegség állampolgáraitól a valamely EU-államban lévő másodlagos lakóhely megszerzését, és így a nemzeti hatóságnak figyelmen kívül kell-e hagynia az ilyen nemzeti szabályozást?

⁽¹⁾ HL L 178, 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet, 1. kötet, 10. o.

A T-111/07. sz., Agrofert Holding a.s. kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 7-én hozott ítélet ellen az Európai Bizottság által 2010. szeptember 27-én benyújtott fellebbezés

(C-477/10. sz. ügy)

(2010/C 328/39)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Európai Bizottság (képviselők: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, Bottka V., meghatalmazottak)